

Република Србија
УПРАВНИ СУД
9 У. 4510/15
19.01.2017. године
Београд

Управни суд, у већу састављеном од судија: Стева Ђурановића, председника већа, Руже Урошевић и мр Весне Чогурић, чланова већа, са судским саветником Еленом Петровић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца др А.А. из ..., ..., изјављеној против одлуке Лекарске коморе Србије, Већа Врховног суда части, број Дж 39-3/2015 од 09.01.2015. године, коју заступа Душко Д. Поповић, адвокат из Београда, улица Дурмиторска број 2, уз учешће заинтересованог лица проф.др Б.Б. из ..., улица ..., у правној ствари дисциплинских мера, након одржане усмене јавне расправе 17.01.2017. године, у нејавној седници већа одржаној дана 19.01.2017. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

Тужба СЕ ОДБАЦУЈЕ.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореном одлуком одбијена је жалба тужиле изјављена против одлуке Суда части Регионалне лекарске коморе Београд број ДИ-7-586/2014 од 27.новембра 2014. године, и потврђена ожалбена одлука у целости. Ожалбеном одлуком је обустављен поступак покренут по предлогу тужиле против проф. др Б.Б. из Београда јер не постоје елементи повреде професионалне дужности, нити угледа члана коморе.

Тужбом поднетом Управном суду дана 18.03.2015. године тужила оспорава законитост решења туженог органа и наводи да је оспорено решење незаконито јер су приликом његовог доношења учињене битне повреде правила поступка, у поступку који је претходио доношењу решења није уопште односно није правилно примењено материјално право, а чињенично стање је остало непотпуно и нетачно утврђено, због чега је из утврђених чињеница изведен неправилан закључак у погледу чињеничног стања. Осим тога оспорени акт није донет у складу са циљем у којем је овлашћење дато туженом органу. Сматра да тужени орган није ценио ни један

од навода жалби, нити је узео у обзир доказе приложене уз жалбу, а такође није узео у обзир прописе на које се тужилац позвао у жалби и које је тужени био дужан да примени, што је неминовно довело до тога да је донео незаконит акт, односно није применио законске прописе које је био дужан да примени на конкретан случај. Такође сматра да се одлука не заснива на релевантним чињеницама које проистичу из детаљне анализе целокупне документације, будући да документација није у потпуности анализирана, а елементи који доказују наводе подносиоца захтева нису на прави начин уочени. Истиче да постоје повреде професионалне дужности и угледа члана коморе на основу члана 195. став 1. тачка 3. Статута Лекарске коморе и да је Врховни суд части Лекарске коморе Србије повредио Статут Лекарске коморе Србије, односно члан 244., јер није утврдио чињеницу колико је неадекватно дијагностиковање и лечење инфекције допринело нарушавању општег здравственог стања пацијенткиње као и појави компликација које су биле узрок смртог исхода. Истиче да је Врховни суд части Лекарске коморе учинио повреду члана 198. Статута лекарске коморе јер за потребе вођења поступка није прибавио недостајући доказ, који је неопходан документ у циљу утврђивања чињенице да је постојала инфекција код пацијенткиње. Суд части, као првостепени орган, није спровео доказни поступак, нити је суочио учеснике у поступку, односно није позвао истражног судију који је спровео истражне радње. Судској расправи присуствовао је само тужилац, а тужено лице се није појавило, не подnoseћи оправдање везано за изостанак, чиме је прекршен члан 227. Статута Лекарске коморе Србије. Тужени орган, кроз доказе приложене у жалби, уопште није проверавао чињенице, на које му је указано у жалби, а које је првостепени орган пропустио да узме у обзир, због чега тужени орган није сагледао чињенице да се због закаснеле дијагностике и постоперативне небриге, стање пацијенткиње закомпликовало и завршило фатално. Са изнетих разлога предлаже да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи.

Тужени орган у одговору на тужбу оспорава све наводе изнете у тужби јер сматра да су нетачни и произвољни, посебно имајући у виду одредбу члана 45. став 1. и члана 46. Закона о коморама здравствених радника. Сматра да је тужба недозвољена и неоснована јер против коначне одлуке Суда части у коморама здравствених радника само члан коморе може покренути управни спор и то само у случају који је дефинисан у одредби члана 46. став 2. Закона о коморама здравствених радника. Како је у конкретном случају тужба којом предлагач покреће управни спор поднета против коначне, ослобађајуће одлуке Већа Врховног суда части, тужени сматра да је оваква тужба у директној колизији са одредбама члана 45. и 46. Закона о коморама здравствених радника. Поред наведеног тужени орган истиче застарелост покретања поступка пред Судом части која наступа истеком једне године од дана учињене повреде професионалне дужности као и на апсолутну застарелост која настаје у сваком случају када протекне два пута онолико времена колико је по закону потребно за застарелост покретања поступка, односно извршења изречене мере. Стога сматра да је апсолутна застарелост наступила у сваком случају дана 25. јануара 2015. године, тако да Врховни суд части Лекарске коморе Србије у конкретном предмету више не би могао да предузима никакве процесне радње. На основу наведеног предлаже да суд донесе одлуку којом се тужба одбацује односно одбија као неоснована.

Проф. др Б.Б., у одговору на тужбу наводи да је породици пацијенткиње детаљно објашњено који су ризици и последице самог оперативног захтева, као и постоперативног тока који може уследити након операције, али је породица дала пристанак на операцију потписом у историји болести. Операција је протекла без инцидентата. Са клинике отпуштена свесна, активно покретна, без неуролошких већих испада. Налаз колпокултуре, која је узета пар дана пре напуштања болнице, је стигао пошто је пацијенткиња отпуштена. Заинтересовано лице сматра да су донета решења (и првостепено и другостепено) засновани на детаљној анализи медицинске документације и релевантним чињеницама везаним за лечење пацијенткиње, због чега је у потпуности ослобођена одговорности. У оба извештаја о спроведеној унутрашњој провери квалитета стручног рада у вези са лечењем пацијенткиње констатовано је да су спроведене све потребне и предвиђене медицинске мере и процедуре на одговарајући начин као и да није било медицинских и етичких пропуста. Лично сматра да није учињен било какав пропуст у лечењу пацијенткиње у клиници, нити да се лично понела неетично према пацијенткињи, нити према њеној породици. Са изнетих разлога сматра да је тужба у потпуности неоснована.

Управни суд је одржао усмену јавну расправу у одсуству уредно позваног заинтересованог лица, у складу са одредбом члана 38. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" бр. 111/09), којом је прописано да изостанак уредно позване странке са јавне расправе не одлаже њено одржавање.

Оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка ове управне ствари, Управни суд је нашао да је у овој управној ствари тужба недопуштена.

Наиме, одредбом члана 43. је прописано да за повреде професионалне дужности или угледа члана коморе из члана 40. овог закона суд части може изрећи једну од следећих дисциплинских мера: 1) јавну опомену, 2) новчану казну у висини од 20% од просечне месечне зараде по запосленом у Републици, у месецу који претходи месецу у коме се казна изриче, по подацима републичког органа надлежног за послове статистике, 3) привремену меру забране самосталног рада у обављању одређених послова здравствене делатности и 4) привремену забрану самосталног рада у обављању здравствене делатности.

Одредбом члана 46. Закона о коморама здравствених радника ("Службени гласник РС", број 107/2005 и 99/2010), прописано је да против коначне одлуке Суда части којом је изречена дисциплинска мера из члана 43. став 1. овог закона, члан коморе не може покренути управни спор, док против коначне одлуке Суда части којом је изречена дисциплинска мера из члана 43. тачка 2), 3) и 4) овог закона, члан коморе може покренути управни спор.

Како је у конкретном случају тужба поднета против коначне, ослобађајуће одлуке Лекарске коморе - Већа Врховног суда части, односно коначном одлуком није изречена ниједна од мера прописаних одредбом члана 43. Закона о коморама здравствених радника, Управни суд налази да тужба није допуштена.

Са изнетих разлога, Управни суд је применом одредбе члана 26. став 1.

тачка 2., у вези става 2. истог члана закона, одлучио као у диспозитиву решења.

РЕШЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 19.01.2017. године, 9 У. 4510/15

Записничар
Елена Петровић,с.р.

Председник већа-судија
Стево Ђурановић,с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ТП/РР